

Հովհաննես Թումանյան

Նախերգանք

Լեռներ, ներշնչված դարձյալ ձեզանով,
Թընդում է հոգիս աշխուժով լըցված,
Ու շերմ ըղձերըս, բախտից հալածված,
Ձեզ մոտ են թրոշում հախտոն երամով:

Ձե՛զ, ձեզ, վերըստին, ամպամած լեռներ,
Կյանքի տրխրության ամպերի տակից
Ես ձայն են տալիս ու ծանրաթախիծ
Հոգուս ձայները ձեզ բերում նրվեր:

Քեզ մոտ են գալիս, իմ հի՛ն տրտմություն,

Վեհափառ դայակ մանուկ օրերիս,
Այնժամ էլ չէիր ինձ հանգիստ տալիս՝
Սըրտիս ականջին խոսելով թաքուն...

Ո՛վ, որ կանչում ես գիշեր ու ցերեկ
Հազար ցավերով, հազար ձևերով,

Ոգևորության հրգոր թևերով
Քեզ մոտ են գալիս, հայրենի՛ք իմ հեզ:

Գալիս եմ, բայց ոչ ուրախ երգերով
Քո ծաղիկներին ծաղիկ ավելցնեմ,
Այլ դատն հեծության հատաչանքներով

Էդ անդրնդախոր ձորերըդ լրցնեմ:

Ձորե՛ր, ա՛յ ձորեր, սև, լայնաբերան,
Սըրտիս էս խորունկ վերքերի նրման.
Աստծու հարվածի հետքերն եք դուք էլ,
Ձեզ մոտ եմ գալիս, ուզում եմ երգել:

Դուք էլ խոսեցե՛ք, դուք էլ պատմեցե՛ք,
Ձեր անդունդներով եկեք չափվեցե՛ք,
Դուք է՞լ եք, տեսնեմ, էնքան մեծ ու խոր,
Ինչքան իմ հոգու թախիժն ահավոր...

1890